

ORZECZENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH WE (...)

z dnia 9 sierpnia 2017r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych
we W. w składzie:

Przewodniczący: r. pr. A. D.

Sędziowie: r. pr. A. W. - sprawozdawca

r. pr. A. J.

Protokolant: apl. radc. A. B.

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 31 maja 2017r. oraz 19 lipca 2017 r. i 9 sierpnia 2017r. w sprawie wszczętej na wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego (...) we W. przeciwko radcy prawnemu Z. B. o naruszenie ustawy o radcach prawnych i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

obwinionemu o to, że działając jako pełnomocnik G. C. w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Łodzi – Śródmieścia w Ł. (sygn.akt XIII GNc 2910/14 następnie XIII GC 2005/14) z powództwa (...) S.A. o zapłatę:

- nie uczestniczył i nie zapewnił właściwej reprezentacji strony na rozprawie w dniu 7 grudnia 2015r. przed Sądem Rejonowym w Łodzi,

- nie poinformował mocodawcy o przebiegu rozprawy oraz treści wyroku z 16 grudnia 2015r.,

-nie złożył wniosku o uzasadnienie wyroku oraz środka zaskarżenia,

-doprowadził do powstania szkody 11.324 zł

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 8, art.12 ust. 1, art. 44 Kodeksu Etyki Zawodowej Radców Prawnych poprzez:

- niepodjęcie należytej staranności w wykonywaniu czynności zawodowych,

- nieinformowanie klienta o przebiegu sprawy,

- doprowadzenie do szkody 11.324 zł.

ORZEKA

1.

Uznaje r. pr. Z. B. za winnego tego, iż nie uczestniczył i nie zapewnił właściwej reprezentacji strony na rozprawie w dniu 7 grudnia 2015r. przed Sądem Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, XIII Wydział Gospodarczy, sygn. akt XIII GC 2005/14 i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2010 Nr 10 poz. 65 ze zm.) wymierza obwinionemu karę nagany.

2.

Uznaje r.pr. Z. B. za winnego tego, iż nie poinformował mocodawcy o przebiegu rozprawy oraz treści wyroku z 16 grudnia 2015r. Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, XIII Wydział Gospodarczy, sygn. akt XIII GC 2005/14 i za to na podstawie art. 65§1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2010 Nr 10 poz. 65 ze zm.) wymierza obwinionemu karę nagany.

3.

Na podstawie art. 65¹ust. 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2010 Nr 10 poz. 65 ze zm.) wymierza obwinionemu r.pr. Z. B. karę łączną nagany.

4.

Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obciąża r. pr. Z. B. kosztami postępowania w kwocie 1500,00 zł na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych we W..

UZASADNIENIE

W dniu 21 grudnia 2016 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. I. B. na skutek zawiadomienia Pani G. C. wszczął dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego Z. B., polegającego na naruszeniu postanowień art. 8, art. 12 ust. 1 oraz art. 44 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez niepodjęcie właściwych działań w celu ochrony praw klienta, niezachowanie należytej staranności w wykonywaniu czynności zawodowych, nieinformowaniu klienta o przebiegu sprawy, a to wszystko w związku z brakiem uczestnictwa w rozprawie i niezapewnienie właściwej reprezentacji na rozprawie w dniu 7 grudnia 2015 r. przed Sądem Rejonowym w Łodzi, nieinformowanie mocodawcy o przebiegu rozprawy i o treści wyroku, niezłożenie w wniosku o uzasadnienie wyroku oraz środka zaskarżenia, doprowadzenie do powstania szkody w kwocie 11 324 zł.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny:

Obwinionego łączyła ze skarżącą G. C. umowa zlecenia zawarta dnia 15 października 2014 r., na podstawie której obwiniony był zobowiązany do prowadzenia w imieniu i na rachunek zleceniodawcy postępowania w sprawie XIII GNc 2910/14 z powództwa (...) S.A. przeciwko G. C.. W ramach tejże umowy i przewidzianego w jej treści wynagrodzenia obwiniony był zobowiązany do prowadzenia ww. sprawy, sporządzania pism procesowych, negocjacji ugodowych oraz do udziału w trzech posiedzeniach sądowych, przy czym uczestnictwo w czwartym i wszystkich kolejnych posiedzeniach zostało uwarunkowane od dalszych dodatkowych płatności.

/dowód:

- kopia umowy zlecenia z dnia 15 października 2014 r. (k. 20-21)

Dalej, w oparciu o treść zeznań świadka G. C., słuchanej w tymże charakterze dnia 25 stycznia 2017 r. sąd ustalił, że sprawa prowadzona przez radcę prawnego Z. B. była sprawą o zapłatę oraz że był on zobowiązany do osobistego uczestnictwa w rozprawie z dnia 7 grudnia 2015 r. Umowa zawarta pomiędzy G. C. a radcą prawnym Z. B. obejmowała dwie lub trzy rozprawy wyjazdowe. Świadek G. C. zeznała, że dotyczące jej stanu zdrowia zwolnienie lekarskie, potwierdzone przez lekarza sądowego, zostało przekazane osobiście radcy prawnemu Z. B. przez jej męża, w biurze kancelarii. G. C. nie dzwoniła do sądu ani do pełnomocnika bezpośrednio po terminie rozprawy wyznaczonym na 7 grudnia 2015 r. – uważała, że skoro reprezentuje ją fachowy pełnomocnik, to on podejmie wszystkie niezbędne czynności. Następnie w lutym 2016 r. pokrzywdzona skontaktowała się z pełnomocnikiem, aby uzyskać informacje o sprawie, ten poinformował ją wówczas, że trzeba czekać na wyznaczenie przez sąd nowego terminu oraz że w Ł. są długie terminy rozpraw. Ostatecznie o wyniku rozprawy z dnia 7 grudnia 2015 r. radca prawny Z. B. dowiedział się od G.

C. w maju 2016 r. Pełnomocnik wyjaśnił wtedy, iż nie miał wiedzy ani o wyroku ani o sprawie, gdyż był przekonany, że rozprawa z dnia 7 grudnia 2015 r. się nie odbyła. Wskazał też, że wspomniane wcześniej zwolnienie lekarskie wysłał do sądu pocztą tradycyjną oraz e-mailem. Na żądanie wydania dokumentacji dot. sprawy, radca prawny Z. B. odmówił jej zwrotu wyjaśniając, że należy ona do niego. Po jakimś czasie wysłał do pokrzywdzonej za pośrednictwem poczty e-mail skany niektórych dokumentów, np. pozwu, wezwania sądu. Pokrzywdzona zeznała również, że w sprawie prowadzonej przez jej pełnomocnika oprócz rozprawy wyznaczonej na 7 grudnia 2015 r., sąd wyznaczył wcześniej rozprawę w marcu 2015 r., na której również była nieobecna ze względu na swój stan zdrowia. Pełnomocnik nie udzielił informacji o przebiegu rozprawy z marca 2015 r., tak samo jak o tego nie uczynił po rozprawie z 7 grudnia 2015 r. Pokrzywdzona G. C. zeznała również, że w przedmiotowej sprawie o zapłatę przesłuchiwany w charakterze świadka był jej mąż i że miało to miejsce w sądzie we Wrocławiu. W ostatniej kolejności wyjaśniła, że wspomniana kwota 11 324 zł to kwota szkody, na którą składa się wynagrodzenie dla pełnomocnika, koszty komornicze oraz koszty procesowe. O tą kwotę wezwała pełnomocnika do zapłaty, zaś w odpowiedzi na wezwanie otrzymała informację, że pełnomocnik „zawalił termin i że sprawa i tak była dla niego do przegrania”. Pokrzywdzona G. C. zeznała, że wskutek zaniedbania pełnomocnika ma obecnie duże problemy finansowe oraz że była zmuszona do zmiany formy działalności.

W następnej kolejności pokrzywdzona G. C. pismem z dnia 30 stycznia 2017 r. uzupełniła dokumentację związaną z przesłuchaniem dnia 25 stycznia 2017 r. wskazując, że załączone dokumenty potwierdzają dużą niestaranność działań radcy prawnego Z. B., a która to objawiła się poprzez: brak nadzoru i zapewniania właściwej reprezentacji na rozprawie 7 grudnia 2015 r. w Sądzie Rejonowym w Łodzi, brak informacji o przebiegu ww. rozprawy, brak zainteresowania treścią wyroku zapadłego w sprawie dnia 16 grudnia 2015 r., niezłożenie wniosku o uzasadnienie wyroku, a co za tym idzie niezłożeniem – lub choćby propozycją złożenia – środka odwoławczego. Pokrzywdzona wskazała, że zaniechania radcy prawnego Z. B. doprowadziły do niespodziewanego dla niej zajęcia rachunku bankowego przez komornika sądowego oraz do blokady środków pieniężnych na kwotę kilkudziesięciu tysięcy złotych, skutkiem czego została pozbawiona możliwości prowadzenia transakcji związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Pokrzywdzona wskazała jeszcze dalsze skutki ww. zajęcia rachunku bankowego, a mianowicie nałożenie na nią dodatkowej marży z tytułu kredytu mieszkaniowego w kwocie 500 zł miesięcznie i wpisaniem hipoteki przymusowej na kwotę około 115 000 zł. Wśród dokumentów przedłożonych przez pokrzywdzoną, w treści pisma z dnia 8 czerwca 2016 r. pochodzącego od radcy prawnego Z. B., potwierdza on fakt niepoinformowania o wyroku zapadłym w grudniu 2015 r. oraz deklaruje gotowość zwrotu dodatkowych kosztów poniesionych przez pokrzywdzoną w związku z zaistniałą sytuacją, jeśli pokrzywdzona je udowodni. W kolejnym piśmie stanowisko radcy prawnego Z. B. uległo zmianie, a mianowicie przerzucił on ciężar odpowiedzialności za wynik procesu na stronę pokrzywdzonej wskazując, że niekorzystne orzeczenie zapadło wskutek zatajenia przez nią na etapie formułowania zarzutów do sprzeciwu informacji o zapłacie kwoty około 51 000 zł.

/dowód:

- kopia pisma z dnia 30 stycznia 2017 r. (k. 18-19),
- kopia pisma r. pr. Z. B. z dnia 8 czerwca 2016 r. (k. 22-23)
- kopia wezwania do potwierdzenia salda z dnia 31 stycznia 2013 r. na kwotę 23 969,07 zł (k. 24)
- kopie wezwań do zapłaty na kwotę 21 036,27 zł z dnia 29 września 2013 r. oraz 26 listopada 2013 r. (k. 25 - 26)
- kopia wezwania do zapłaty na kwotę 80 485, 61 zł z dnia 9 maja 2014 r. (k. 27)
- kopia nakazu zapłaty na kwotę 59 450 zł z dnia 25 września 2014 r. (k. 28)
- kopia wezwania do wydania pism procesowych złożonych w toku sprawy XIII GNc 2910/14 i do zwrotu wynagrodzenia za prowadzenie ww. sprawy wraz z odszkodowaniem z dnia 3 czerwca 2016 r. (k. 29-30).

W dalszej kolejności, w oparciu o wyjaśnienia obwinionego radcy prawnego Z. B., złożone przez niego 12 kwietnia 2017 r. w toku przesłuchania w charakterze obwinionego, sąd ustalił, że osobą, z którą obwiniony kontaktował się w toku realizacji zlecenia był mąż pokrzywdzonej, M. C.. Obwiniony wyjaśnił również, iż jego zdaniem, sprawa pokrzywdzonej była do przegrania wobec zatajenia przez jej męża faktu otrzymania kwoty ok. 50 000 zł przez pokrzywdzoną, w związku z prowadzoną przeciwko niej sprawą o zapłatę przed Sądem Rejonowym w Łodzi. Obwiniony potwierdził, że nie dzwonił do Sądu Rejonowego w Łodzi ani też nie wydał polecenia ustalenia, co dzieje się w sprawie, ponieważ był przekonany, że wobec przedłożenia zwolnienia lekarskiego potwierdzonego przez biegłego sądowego, które dostarczyła mu pokrzywdzona, Sąd odroczy rozprawę i wyznaczy ją za parę miesięcy. W rezultacie, wedle wyjaśnień obwinionego dowiedział się on o fakcie wydania wyroku na rozprawie 7 grudnia 2015 r. oraz o toczącym się na jego podstawie postępowaniu egzekucyjnym w lutym 2016 r. od męża pokrzywdzonej. Obwiniony wskazał, że przekazał oryginały akt pokrzywdzonej, a także ustalił z pełnomocnikiem przeciwnika procesowego pokrzywdzonej, że wspomniana egzekucja okazała się bezskuteczna na tamtym etapie. W rezultacie pokrzywdzona wystąpiła do zakładu ubezpieczeń obwinionego, tj. (...), z roszczeniem o odszkodowanie, jednak wspomniany zakład ubezpieczeń odmówił wypłaty – przy czym odmowę uzasadnił m.in. stwierdzeniem, że sprawa była należycie prowadzona przez obwinionego oraz że jego działania nie spowodowały powstania szkody po stronie pokrzywdzonej. Obwiniony podtrzymał wolę ewentualnego świadczenia na rzecz pokrzywdzonej, pod warunkiem wykazania przez tą ostatnią poniesionej szkody. W ostatniej kolejności stwierdził, że popełniony przez niego błąd polegał na braku kontaktu z Sądem Rejonowym w Łodzi po dniu 7 grudnia 2015 r. w związku z oczekiwaniem na pisemne wyznaczenie kolejnego terminu przez sąd – nie mniej wskazał, że błąd ten nie miał wpływu na wynik postępowania w sprawie cywilnej, a także nie spowodował powstania jakiegokolwiek szkody po stronie pokrzywdzonej.

/dowód:

- pismo Z. G.-B. do (...) S.A. (k. 44-45)

- odpowiedź (...) S.A. z dnia 10 października 2016 r. (46-47)

- pismo procesowe do Sądu Rejonowego w Łodzi z 4 grudnia 2015 r. wraz ze zwolnieniem lekarskim G. C. (k.48-49)

Obwiniony na rozprawie (...) w dniu 9 sierpnia 2017 r. wyjaśnił, że po rozprawie, która odbyła się 19 lipca 2017 r. podjął próbę ugodowego zakończenia sprawy, prowadził korespondencję z pokrzywdzoną, jednak w związku z dalszym brakiem wykazania (udowodnienia) przez pokrzywdzoną faktu i wysokości szkody, która miałaby powstać w związku z działaniem obwinionego, do ugodowego zakończenia sprawy nie doszło.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył:

Wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zasługuje na uwzględnienie. Uznając radcę prawnego Z. B. winnym zarzucanych mu czynów, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie nasuwa żadnych wątpliwości, a czyny wyczerpują znamiona naruszenia art. 8, art. 12 ust. 1 oraz art. 44 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu uchwalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U.2016.233 z dnia 25.02.2016 r.), poprzez zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego oraz naruszenie zasad etyki radcy prawnego.

Wymierzając łączną karę dyscyplinarną nagany Okręgowy Sąd Dyscyplinarny miał na uwadze następujące okoliczności:

- obwiniony nie stawiał się w Sądzie Rejonowym w Łodzi na rozprawie dnia 7 grudnia 2015 r. pomimo wiążących postanowień umowy zlecenia zawartej z pokrzywdzoną i zobowiązującej go do stawienia na pierwszych trzech rozprawach w ramach ryczałtowo określonego i uiszczanego przez pokrzywdzoną wynagrodzenia;

- postępowanie w niniejszej sprawie wykazało że obwiniony świadomie nie kontaktował się z Sądem Rejonowym w Łodzi przez okres prawie sześciu miesięcy po terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 7 grudnia 2015 r.;

- nadto obwiniony nie informował pokrzywdzonej o przebiegu sprawy w okresie prawie sześciu miesięcy po terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 7 grudnia 2015 r. – to pokrzywdzona poinformowała go o wydaniu orzeczenia na ww. rozprawie, o czym sama przedsięwzięła informację od komornika, który skierował postępowanie egzekucyjne do jej majątku w oparciu o ww. prawomocne orzeczenie Sądu Rejonowego w Łodzi;

- w okresie pomiędzy 7 grudnia 2015 r. a momentem uzyskania przez pokrzywdzoną wiedzy o ww. postępowaniu egzekucyjnym, w odpowiedzi na zapytania o dalszy przebieg sprawy kierowane przez pokrzywdzoną do obwinionego, obwiniony informował ją kilkakrotnie, że należy poczekać na wyznaczenie przez Sąd Rejonowy w Łodzi kolejnego terminu z urzędu, przy czym informacja udzielana przez obwinionego nie miała oparcia w faktycznej weryfikacji stanu postępowania w Sądzie Rejonowym w Łodzi, lecz wyłącznie na przekonaniu obwinionego, że w oparciu o przepisy procedury cywilnej sąd winien był odroczyć rozprawę z urzędu;

- wskutek braku bieżącej i faktycznej weryfikacji stanu postępowania przez obwinionego, pokrzywdzona utraciła możliwość złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku, środka odwoławczego lub chociaż możliwości rozważenia złożenia takiego środka.

Radca prawny przyjmując pełnomocnictwo do prowadzenia spraw klienta, swoją działalność z tym związaną był obowiązany wykonywać z należytą starannością i mieć na uwadze interes klienta, a także kierować się jego dobrem w celu ochrony jego praw. Nadto, na żądanie klienta, obowiązany był informować go o rzeczywistym przebiegu spraw i jej wyniku.

Obwiniony, jak wyjaśnił w toku przesłuchania, a także później, na rozprawie, oraz w treści składanych przez niego pism, miał świadomość swoich uchybień, a co za tym idzie naruszenia norm prawnych wynikających z Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, nie mniej starał się on umniejszać i marginalizować znaczenie tych uchybień.

Działanie radcy prawnego, wyżej opisane, nie spełniało norm postępowania wynikających z art. 8, art. 12 ust. 1 oraz art. 44 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu uchwalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U.2016.233 z dnia 25.02.2016 r.).

Co więcej, zgodnie z orzecznictwem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego samo naruszenie obowiązku informacyjnego przez radcę prawnego stanowi bezsprzecznie nienależytą staranność przy wykonywaniu czynności zawodowych (orzeczenie WO- (...) z dnia 22 stycznia 2014 r.), nie wspomniawszy nawet o obowiązku należytego i starannego prowadzenia sprawy powierzonej przez klienta, celem ochrony jego praw.

W zakresie wymiaru kary za przewinienie dyscyplinarne - wzięwszy pod uwagę całokształt okoliczności sprawy oraz postawę obwinionego, tj. przyznanie się do popełnienia uchybienia – sąd uznał, że karą, która pozwoli zrealizować cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć względem obwinionego, będzie zgodnie z art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 233 ze zm.) kara nagany.

Zgodnie z art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 233 ze zm.), karami dyscyplinarnymi wobec radcy prawnego są upomnienie, nagana, kara pieniężna, zawieszenie prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas od trzech miesięcy do pięciu lat oraz pozbawienie prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

Biorąc pod uwagę rodzaj i charakter przewinień, których dopuścił się radca prawny, w ocenie sądu najlżejsza spośród kar dyscyplinarnych, jaką jest kara upomnienia, nie wypełniłyby wszystkich funkcji, jakie przypisywane są instytucji kary. Podkreślić należy, że naruszenie obowiązku informacyjnego oraz brak należytej reprezentacji klienta bezsprzecznie stanowi naruszenie obowiązków nałożonych ustawowo na radcę prawnego. W przedmiotowej

sprawie doszło do naruszenia obu tych obowiązków, co poskutkowało brakiem możliwości złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku, środka odwoławczego lub chociaż możliwości rozważenia złożenia takiego środka przez klienta reprezentowanego przez radcę prawnego. Zważając na całokształt okoliczności sprawy, sąd uznał więc za celowe zastosowanie orzeczonej kary.

Charakter przewinienia wskazuje na niecelowość wymierzenia obwinionemu kary pieniężnej. Łączna kara nagany sama w sobie stanowi wystarczająco dotkliwą karę za przewinienia dyscyplinarne, których dopuścił się radca prawny w przedmiotowej sprawie.

Ze względu na powyższe należało orzec jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 233 ze zm.) mając na względzie, iż wydane zostało orzeczenie o ukaraniu.

Pouczenie: Zgodnie z art. 70⁴ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 233 ze zm.) od niniejszego orzeczenia przysługuje odwołanie stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu niniejszego orzeczenia wraz z uzasadnieniem oraz pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia odwołania.